



ความสัมพันธ์ของผลกระทบด้านเศรษฐกิจ ผลกระทบด้านสังคม และการรับรู้ข่าวสารต่อความวิตกกังวลในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 4

มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

Association of Economic Impact, Social Impact, and Information Perception with Anxiety During the Coronavirus Disease Pandemic Among 4th year Students of Huacheiw Chalermprakiet University

นิลาวรรณ งามขำ*, กัญญาภรณ์ ศรีรักษา, รักษา หินสูงเนิน, วนิดา สุภาพ

สาขาวิชาสาธารณสุขศาสตร์ คณะสาธารณสุขศาสตร์และสิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
สมุทรปราการ 10540

Nilawan Ngamkham*, Kanyaporn Sriraksa, Raksa Hinsoognern, Wanida Supap

Division of Public Health, Faculty of Public and Environmental Health,

Huachiew Chalermprakiet University, Samut Prakan 10540

*Email : nilawan_ngamkham@yahoo.com

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงพรรณนาภาคตัดขวางนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาระดับความวิตกกังวลในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของผลกระทบด้านเศรษฐกิจ ผลกระทบด้านสังคม และการรับรู้ข่าวสารต่อความวิตกกังวลในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ หลักสูตรภาคปกติ จำนวน 261 คน โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือแบบสอบถามแบบให้ตอบเอง ที่มีค่าดัชนีระหว่างความสอดคล้อง อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 และวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคของตัวแปรผลความวิตกกังวล ตัวแปรผลกระทบด้านเศรษฐกิจ ตัวแปรผลกระทบด้านสังคม และตัวแปรการรับรู้ข่าวสารเท่ากับ 0.908, 0.908, 0.901, และ 0.943 ตามลำดับ

ข้อค้นพบจากการศึกษา พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ มีระดับความวิตกกังวลในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค COVID-19 อยู่ในระดับมาก และพบว่า ตัวแปรที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลมากที่สุดคือ ตัวแปรผลกระทบด้านเศรษฐกิจ รองลงมาคือตัวแปรการรับรู้ข่าวสาร และตัวแปรผลกระทบด้านสังคม ตามลำดับ ($b = 0.377, p < 0.001$; $b = 0.347, p < 0.001$; $b = 0.175, p < 0.001$ ตามลำดับ) และมีความสามารถในการอธิบายความผันแปรความวิตกกังวลได้ ร้อยละ 58.50 ($R^2 = 0.585$) ดังนั้น มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรตินำข้อค้นพบจากการศึกษารั้งนี้ไปวางแผนจัดกิจกรรมโครงการหารายได้ การติดตามข่าวสารและการป้องกันการติดเชื้อเพื่อลดความวิตกกังวลในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค COVID-19 แก่นักศึกษาซึ่งเน้นเรื่องผลกระทบด้านเศรษฐกิจ การรับรู้ข่าวสาร และผลกระทบด้านสังคม ตามลำดับ

คำสำคัญ : ความวิตกกังวลสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค COVID-19 การรับรู้ข่าวสาร ผลกระทบทางเศรษฐกิจ ผลกระทบทางสังคม

Abstract

This cross-sectional descriptive research aims to study the anxiety level about the COVID-19 epidemic situation among senior students at Huachiew Chalermprakiet University and to examine the association of economic impact, social impact, and information perception with anxiety during the Coronavirus Disease Pandemic among 4th year students. The samples were senior students from Huachiew Chalermprakiet University. The sample group consisted of 261 senior students selected by a stratified random sampling technique. The content validity of questionnaires was proven by three experts. The Item-Objective Congruence Index (IOC) of all questions was 0.67–1.00. The Cronbach's alpha reliability test of the anxiety during the coronavirus disease pandemic, for economic impact, social impact, and information perception were 0.908, 0.908, 0.901, and 0.943, respectively.

The findings of the study showed that anxiety during the coronavirus disease pandemic was at a high level, and that the variable having the biggest association with anxiety is Economic impact, followed by information perception, and social impact ($b=0.377$, $p<0.001$; $b=0.347$, $p<0.001$; $b=0.175$, $p<0.001$, respectively). All the variables in the model could explain the anxiety level at 58.5% ($R^2=0.585$). The findings of this study assist Huachiew Chalermprakiet University's administration in developing plans for income project activities, news tracking, and infection prevention in order to reduce anxiety during the Coronavirus Disease pandemic and emphasize economic impact, information exposure, and social impact, respectively.

Keywords : anxiety during the coronavirus disease pandemic, information perception, economic impact and social impact

บทนำ

จากสถานการณ์ในประเทศไทยในช่วงการแพร่ระบาดของโรค Covid-19 เกิดขึ้นตั้งแต่ เดือนมกราคม พ.ศ. 2563 ถึงช่วงปลายเดือนเมษายน พ.ศ. 2564 ที่ผ่านมา แนวโน้มผู้ติดเชื้อและผู้เสียชีวิตเพิ่มมากขึ้น ส่งผลกระทบในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และด้านการดำเนินชีวิตของประชาชน⁽¹⁾ นอกจากนี้การแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ยังส่งผลกระทบต่อไปยั้งทุกภาคส่วน รวมไปถึงการที่ประชาชนต้องมีการค่าใช้จ่ายเพิ่มมากขึ้น จากการรับมือของโรคระบาดในครั้งนี้ เพื่อป้องกันการติดเชื้อ เช่น ต้องซื้อหน้ากากอนามัย หรือเจลล้างมือ จนเกิดความวิตกกังวลและเกิดปัญหาทางสุขภาพจิตตามมาเป็นต้น⁽²⁾ ซึ่งปี พ.ศ. 2563 กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุขของไทยได้สำรวจทางออนไลน์เพื่อคัดกรองตรวจเช็คความกังวลของประชาชนในช่วงสถานการณ์โควิดอย่างสม่ำเสมอเป็นรายสัปดาห์ พบว่า ประชาชนอายุ 15-59 ปี มีความวิตกกังวลมาก เนื่องจากการแพร่ระบาดของโรคส่งผลกระทบต่อการเดินทาง การซื้อสินค้าเพื่ออุปโภคและบริโภค มาตรการทางสาธารณสุขที่ต้องรับมือกับโรค COVID-19 มาตรการการสร้างระยะห่างทางสังคมและการปิดเมือง (Lockdown) ปิดสถานที่ต่าง ๆ เพื่อไม่ให้มีการรวมกลุ่มกันของกลุ่มคน ทำให้เกิดการชะงักในกิจกรรมทางเศรษฐกิจ⁽³⁾



สถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ยังคงมีการระบาดเพิ่มขึ้นทุกวัน เมื่อพิจารณาผลกระทบ จำแนกตามขนาดวิสาหกิจ พบว่าวิสาหกิจทุกขนาดต่างได้รับผลกระทบเช่นเดียวกัน ส่งผลให้คนว่างงานข้อมูลการสำรวจภาวะการมีงานทำของประชากรโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ พบว่าช่วงไตรมาส 2 ของปี พ.ศ. 2563 ถึง 2564 มีผู้ว่างงานกว่า 7.5 แสนคนซึ่งสูงกว่าปี 2562 ในช่วงเวลาเดียวกันถึงเกือบเท่าตัว เพราะโรงงานปิดกิจการ ผู้ปกครองไม่มีรายได้ นักเรียน นักศึกษาไม่มีเงินใช้จ่ายเป็นค่าบำรุงการศึกษาและอุปกรณ์การศึกษา สถาบันการศึกษามีรายได้ลดลง ส่งผลกระทบต่อระบบการจัดการเรียนการสอน สถานการณ์เหล่านี้มีผลกระทบต่อการจัดการศึกษาของประเทศ⁽⁴⁾ อีกทั้งทำให้ผู้คนตกอยู่ในภาวะของความหวาดกลัว ความวิตกกังวลมากขึ้น ข้อมูลข่าวสารการแพร่ระบาดของโรคจำนวนมากถูกส่งต่อกันไปโดยแพร่หลายเป็นวงกว้าง จนสิ่งที่จะพิจารณาถึงความถูกต้องหรือความน่าเชื่อถือส่งผลให้ผู้คนอาจเข้าใจวิธีการป้องกันโรคหรือการดูแลตนเองแบบผิด ๆ หรือการไม่เข้าใจในเรื่องของการติดต่อของเชื้อ ซึ่งผลกระทบนี้ยังส่งผลไปถึงนักเรียนนักศึกษา โดยทำให้เกิดความกังวลจากภาวะที่ต้องอยู่แต่ที่บ้านและแม้ว่าจะมีการคลายมาตรการออกมาให้สามารถเปิดเรียนปกติ แต่การที่จะเดินทางไปเรียนหรือเข้าเรียนตามปกติ นักเรียนนักศึกษายังคงมีความวิตกกังวลกับการกลับมาของการระบาดอีกครั้ง และยังมีผลกระทบกับผู้ปกครอง ที่ได้รับการสูญเสียรายได้จากปกติที่ควรจะได้ แม้จะมีการช่วยเหลือของรัฐ มีนโยบายออกมา เช่น โครงการคนละครึ่ง โครงการเรารักกัน โครงการเราชนะ เป็นต้น หรือแม้แต่การจัดหาวัคซีนดี ๆ ที่มีการฉีดยังไม่ทั่วถึง ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนก่อให้เกิดความวิตกกังวล⁽⁵⁾ โดยเฉพาะนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ซึ่งเป็นชั้นปีสุดท้าย เป็นกลุ่มบุคคลที่กังวลในเรื่องการเรียน การเงินมากกว่านักศึกษาชั้นปีอื่น ๆ ซึ่งเกิดจากสภาพเศรษฐกิจของตนเองหรือครอบครัว อีกทั้งเป็นกลุ่มนักศึกษาที่กำลังใกล้สำเร็จการศึกษาจึงมีความวิตกกังวลต่อเนื่องถึงการมีงานทำของตนเองในอนาคตอันใกล้⁽⁶⁾ และจากการศึกษานำร่องสำรวจความวิตกกังวลเพื่อหาสาเหตุหรือปัจจัยที่เกี่ยวข้อง วันที่ 9 กันยายน พ.ศ. 2564 กับนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ จำนวน 60 คน พบว่าส่วนใหญ่วิตกกังวลเรื่องการเรียน เพราะไม่มีสมาธิในการเรียน วิตกกังวลด้านการเงิน เพราะเศรษฐกิจถดถอย วิตกกังวลการแพร่ระบาดที่ไม่มีวันจบ เพราะสถานการณ์ที่มีผู้ติดเชื้อเพิ่มขึ้นทุกวัน และสุดท้ายคือเรื่องการใช้ชีวิต เพราะมหาวิทยาลัยอยู่ในโซนจังหวัดที่เป็นพื้นที่สีแดง ซึ่งมหาวิทยาลัยในประเทศไทย รัฐบาลได้มีมาตรการที่พร้อมจะช่วยเหลือนักศึกษาและผู้ปกครอง รวมไปถึงมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ที่มีมาตรการช่วยเหลือนักศึกษาและผู้ปกครองที่ได้รับผลกระทบจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค COVID-19 โดยมหาวิทยาลัยได้มีมาตรการลดค่าลงทะเบียนเรียนช่วยเหลือดูแลนักศึกษาเพื่อบรรเทาผลกระทบทางเศรษฐกิจ ผลกระทบทางสังคมตามแนวทางของรัฐบาล ซึ่งความวิตกกังวลของนักศึกษาส่วนหนึ่งเกิดมาจากผลกระทบดังกล่าว

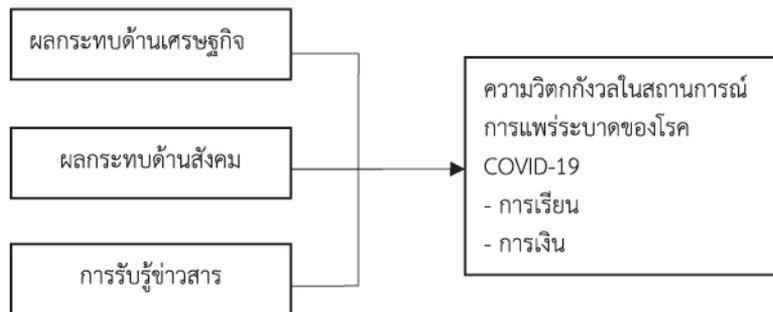
ผลกระทบต่าง ๆ ที่เกิดจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ที่เกิดขึ้นกับนักศึกษา สอดคล้องกับความวิตกกังวลตามแนวคิดความวิตกกังวลของมัลลัม แลตเตอร์ และไอแซกมาร์ค ที่ระบุถึงความวิตกกังวลว่า เกิดจากสิ่งเร้าภายนอกที่มากความเช่น ประสบการณ์ในอดีต และสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นต้น⁽⁷⁾ ซึ่งสอดคล้องกับการเกิดสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อเศรษฐกิจ สังคม รวมถึงเกิดการรับรู้ข่าวสารจากการแพร่ระบาดเพิ่มมากขึ้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งเร้าคุกคาม โดยบุคคลจะมีการประเมินว่าสิ่งเร้าที่คุกคาม หรือเป็นอันตรายต่อตนหรือไม่ ซึ่งการประเมินนี้ได้รับอิทธิพลจากความวิตกกังวลแฝงอยู่ด้วย และจากการศึกษาที่ผ่านมาพบว่า ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ ผลกระทบด้านสังคม รวมถึงการรับรู้ข่าวสารจากการแพร่ระบาดมีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวล และพบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีความวิตกกังวลมาก⁽⁸⁻¹²⁾ ซึ่งการศึกษาในประเทศไทยไม่พบการศึกษาหาข้อค้นพบยืนยันสาเหตุการเกิดความวิตกกังวล จากผลกระทบด้านเศรษฐกิจ ผลกระทบด้านสังคม การรับรู้ข่าวสาร การแพร่ระบาดของโรค COVID - 19 กับความวิตกกังวลของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ประกอบกับนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เป็นนักศึกษาชั้นปีสุดท้ายกำลังเข้าสู่ตลาดแรงงานในช่วงการระบาดของโรค COVID-19 ผู้วิจัยต้องการหาข้อค้นพบที่ชัดเจนมากขึ้นเพื่อยืนยันแนวคิดทฤษฎีสาเหตุการเกิดความวิตกกังวลและต้องการทราบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ มีความวิตกกังวลระดับใดจากผลกระทบต่าง ๆ ที่เกิดจากการระบาดของโรค COVID - 19 ผู้ทำการวิจัยจึงศึกษาความสัมพันธ์ของผลกระทบด้านเศรษฐกิจ ผลกระทบด้านสังคม และการรับรู้ข่าวสารต่อความวิตกกังวลในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค COVID - 19 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ เพื่อนำข้อค้นพบไปเป็นแนวทางใหม่มหาวิทยาลัยวางแผนดูแลนักศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อประเมินระดับความวิตกกังวลในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
2. เพื่อศึกษาผลกระทบด้านเศรษฐกิจ ผลกระทบด้านสังคม และการรับรู้ข่าวสารต่อ ความวิตกกังวลในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

สมมติฐานการวิจัย

1. ผลกระทบด้านเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์ต่อความวิตกกังวลในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 4
2. ผลกระทบด้านสังคมมีความสัมพันธ์ต่อความวิตกกังวลในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 4
3. การรับรู้ข่าวสารมีความสัมพันธ์ต่อความวิตกกังวลในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 4



รูปที่ 1 กรอบแนวคิดความวิตกกังวล พัฒนามาจากแนวคิดรูปแบบความกังวลแบบปกติของมัลกัม แลตเตอร์ และไอแซก มาร์ค⁽⁷⁾

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีรูปแบบการวิจัยเชิงพรรณนาแบบภาคตัดขวาง (Cross-sectional descriptive research) ในลักษณะของการศึกษาผลกระทบด้านเศรษฐกิจ ผลกระทบด้านสังคม และการรับรู้ข่าวสารที่มีผลต่อ ความวิตกกังวลในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ โดยประชากรเป็นนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 ทุกคณะวิชาที่มีแผนการศึกษา 4 ปี ของมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ซึ่งกำลังศึกษาภาคการศึกษาที่ 1/2564 จำนวน 1,069 ราย⁽¹³⁾ กลุ่มตัวอย่าง มีคุณสมบัติคือ 1) นักศึกษาชั้นปีที่ 4 ที่มีสถานภาพปกติเกรดเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 1.75 2) ยินยอมให้ข้อมูลหรือตอบแบบสอบถาม 3) ศึกษาในภาคปกติ สำหรับเกณฑ์คัดออกของกลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 ที่มีการเรียนไม่เป็นไปตามแผน มีสถานภาพลาพักหรือพ้นสภาพ กำลังฝึกงาน ผู้วิจัยกำหนดขนาดตัวอย่างโดยการใส่สูตรการคำนวณกรณีทราบจำนวนประชากร⁽¹⁴⁾

คือ
$$n = \frac{NZ^2_{\alpha/2}p(1-p)}{e^2(N-1) + Z^2_{\alpha/2}p(1-p)}$$
 โดยใช้ค่าสัดส่วน(p) จากการศึกษาที่ผ่านมาสัดส่วนความวิตกกังวลของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เท่ากับ 0.338⁽⁶⁾ ความกระชับของการประมาณค่า(e) เท่ากับ 0.05 ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ได้ขนาดตัวอย่าง 261 ราย ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified random sampling) ตามคณะวิชาและทำการสุ่มตัวอย่างจากทุก ๆ ชั้นภูมิ โดยผู้วิจัยหาค่าสัดส่วนในแต่ละชั้น จากนั้น จึงทำการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple random sampling) โดยนำรายชื่อของนักศึกษาในแต่ละชั้นภูมิมาจับฉลากแบบไม่คืนที่ จนครบจำนวนตามค่าสัดส่วนที่คำนวณได้ในแต่ละชั้น



เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามดัดแปลงจากแบบสอบถามงานวิจัยของ อภิญญา อิงอาจ⁽⁶⁾ สุภัตรา รุ่งรัตน์⁽¹⁵⁾ และเสกสรร สายสีต⁽¹⁶⁾ เนื่องจากข้อคำถามมีความสอดคล้องกับตัวแปรที่ทำการศึกษาวิจัย ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป จำนวน 4 ข้อ ได้แก่ เพศ อายุ คณะวิชา แหล่งเงินทุนการศึกษา ซึ่งมีลักษณะเป็นคำถามปลายเปิดและเติมคำในช่องว่าง

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความวิตกกังวลโดยแบ่งออกเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความวิตกกังวลด้านการเรียน และการเงินของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 11 ข้อ ซึ่งมีลักษณะคำถามทั้งเชิงบวกและเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) แบ่งเป็น 5 ระดับ ได้แก่ ระดับมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด สร้างตามมาตรารัดของลิเคิร์ต (Likert scale)⁽¹⁷⁾ มีเกณฑ์การแปลค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความวิตกกังวล โดยการใช้การคำนวณหาอันตรภาคชั้น คือ 1.00 - 1.80 หมายถึง ความวิตกกังวลระดับน้อยที่สุด 1.81 - 2.60 หมายถึง ความวิตกกังวลระดับน้อย 2.61 - 3.40 หมายถึง ความวิตกกังวลระดับปานกลาง 3.41 - 4.20 หมายถึง ความวิตกกังวลระดับมาก 4.21 - 5.00 หมายถึง ความวิตกกังวลระดับมากที่สุด

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับผลกระทบด้านเศรษฐกิจ ผลกระทบด้านสังคม และการรับรู้ข่าวสารจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค COVID-19 จำนวน 40 ข้อ ซึ่งมีลักษณะเป็นคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า มีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ ได้แก่ ระดับมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด สร้างตามมาตรารัดของลิเคิร์ต และมีเกณฑ์การแปลค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับผลกระทบด้านเศรษฐกิจ ผลกระทบด้านสังคม และการรับรู้ข่าวสาร โดยการคำนวณหาอันตรภาคชั้นเหมือนแบบสอบถามส่วนที่ 2

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ การตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามโดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน คือ อาจารย์ด้านการวัดและประเมินผลการสร้างแบบสอบถาม ผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพจิต และอาจารย์ด้านการใช้ภาษา ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC; the index of item objective congruence) อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 ทุกข้อ สำหรับการตรวจสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยสยาม จำนวน 30 ราย และหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามตัวแปรความวิตกกังวลเท่ากับ 0.908 ตัวแปรผลกระทบด้านเศรษฐกิจเท่ากับ 0.908 ตัวแปรผลกระทบด้านสังคมเท่ากับ 0.901 และตัวแปรการรับรู้ข่าวสารเท่ากับ 0.943

จริยธรรมการวิจัย การวิจัยนี้ได้รับการรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ เมื่อวันที่ 29 ตุลาคม 2564 เลขที่รับรอง อ.1141/2564 คณะผู้วิจัยรักษาความลับการตอบแบบสอบถามของประชากรกลุ่มตัวอย่างและวิเคราะห์ผลในภาพรวม ไม่ระบุชื่อผู้ให้ข้อมูล เพราะถือเป็นความลับที่ไม่สามารถเปิดเผยได้ และจะไม่เกิดผลกระทบต่อกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ได้ทำแบบสอบถามยินยอมเข้าร่วมการวิจัยโดยสมัครใจปราศจากการบังคับ ซึ่งผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างเห็นในเอกสารยินยอมเข้าร่วมวิจัย โดยกลุ่มตัวอย่างสามารถปฏิเสธการเข้าร่วมการวิจัยได้ตลอดเวลา โดยไม่มีผลกระทบต่อกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยให้ผู้ช่วยวิจัยเก็บข้อมูลซึ่งข้อมูลถึงผู้วิจัยโดยตรง เมื่อได้ข้อมูลมาแล้ว ผู้วิจัยจะเก็บไว้เป็นความลับและจะทำลายเมื่อสิ้นสุดการวิจัย ทั้งนี้ได้แจ้งรายละเอียดในเอกสารคำชี้แจงการพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่างในการเข้าร่วมวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้จัดทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการทำวิจัยถึงคณบดีแต่ละคณะวิชา เมื่อได้รับอนุญาตให้เข้าเก็บข้อมูล คณะผู้วิจัยได้ประสานงานกับตัวแทนนักศึกษาแต่ละคณะให้เป็นผู้ช่วยวิจัย



เก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้แจ้งวัตถุประสงค์ในการทำวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง และการรวบรวมข้อมูลอย่างละเอียดแก่ผู้ช่วยวิจัยโดยปราศจากข้อสงสัย ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลภายใน 3 สัปดาห์ หลังจากส่งแบบสอบถาม โดยใช้ระยะเวลาในการเก็บข้อมูลเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2564 ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของข้อมูล รวมถึงตรวจสอบความผิดปกติของข้อมูล ก่อนนำไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ เพศ คณะ แหล่งเงินทุนการศึกษา ใช้การแจกแจงนับความถี่ ร้อยละ ข้อมูลอายุ ใช้การแจกแจงนับความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าสูงสุด ต่ำสุด และข้อมูลระดับความวิตกกังวล ระดับผลกระทบด้านเศรษฐกิจ ผลกระทบด้านสังคมและระดับการรับรู้ข่าวสารใช้ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผู้วิจัยวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร โดยใช้การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ เพื่อทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นการใช้วิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุเป็นการหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระซึ่งไม่เกิดปัญหาพหุสัมพันธ์ร่วมระหว่างตัวแปรอิสระ และวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุ โดยใช้วิธี Stepwise ผลการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นการใช้การวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุ พบว่า ตัวแปรอิสระไม่มีความสัมพันธ์กันมาก พิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าอยู่ระหว่าง 0.30-0.70 ค่า tolerance ไม่ต่ำกว่า 0.1 และค่า VIF ไม่เกิน 10 และเมื่อพิจารณาค่า Durbin-Watson ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.785 อยู่ระหว่าง 1.5-2.5 แสดงถึงความคลาดเคลื่อนเป็นอิสระต่อกัน เมื่อพิจารณาจากกราฟ P-P plot of regression standardized residual พบว่า ความคลาดเคลื่อนมีการแจกแจงแบบปกติ เมื่อพิจารณาจากกราฟ Scatter plot ค่าแปรปรวนของความคลาดเคลื่อนเป็นค่าคงที่ที่ไม่ทราบค่า⁽¹⁸⁾ และเมื่อทดสอบ One-sample test ค่าเฉลี่ยของความคลาดเคลื่อนเท่ากับ 0 พิจารณาจากค่า p-value > 0.05 ในที่นี้ p-value เท่ากับ 1.000 การแจกแจงข้อมูลเป็นแบบปกติ พิจารณาจากค่าความเบ้ ความโด่ง ทุกตัวแปรมีค่าระหว่าง -1.228 ถึง 2.000 อยู่ในช่วง -2 ถึง +2 แสดงว่ามีการแจกแจงแบบปกติ⁽¹⁹⁾

ผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง มีผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด จำนวน 261 คน พบว่า พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 82.80 มีอายุ 22 ปี คิดเป็นร้อยละ 60.50 อายุสูงสุดคือ 29 ปี อายุต่ำสุดคือ 21 ปี อายุเฉลี่ยเท่ากับ 22 ปี ($\bar{x} = 22.00$, $SD = 0.79$, $Max = 29$, $Min = 21$) และพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในคณะบริหารธุรกิจ คิดเป็นร้อยละ 26.80 แหล่งเงินทุนการศึกษาในสถานการณการระบาดโรค COVID 19 ส่วนใหญ่มาจากครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 56.30

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ระดับความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียน การเงิน ระดับผลกระทบด้านเศรษฐกิจ ระดับผลกระทบด้านสังคม และระดับการรับรู้ข่าวสารในสถานการณการแพร่ระบาดโรค COVID-19 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ผลการวิเคราะห์รายตัวแปร พบว่า ตัวแปรทุกตัวอยู่ในระดับมาก ดังตารางที่ 1 โดยนักศึกษามีความวิตกกังวลมากที่สุดเกี่ยวกับการได้งานทำหลังจบการศึกษาว่าจะมีงานทำหรือไม่ ($\bar{x} = 4.26$, $SD=0.72$) และรู้สึกวิตกกังวลในการฝึกงานว่าจะครบตามระยะเวลาที่กำหนดหรือไม่ ($\bar{x} = 4.23$, $SD=0.62$) นอกจากนี้พบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีผลกระทบทางเศรษฐกิจมากที่สุด คือ ทำให้การออมลดลง ($\bar{x} = 4.08$, $SD = 0.71$) สภาพการเงินของครอบครัวไม่มั่นคง ($\bar{x} = 4.05$, $SD=0.81$) มีผลกระทบทางสังคมมากที่สุดเกี่ยวกับการเดินทางไปสถานที่ต่าง ๆ ของนักศึกษาต้องใช้ความระมัดระวังมากยิ่งขึ้น ($\bar{x} = 4.33$, $SD=0.60$) นักศึกษาต้องดูแลสุขภาพของตนเองและครอบครัวมากยิ่งขึ้น ($\bar{x} = 4.32$, $SD=0.61$) การไปเรียนทำได้ไม่สะดวก ($\bar{x} = 4.23$, $SD=0.67$) ทำให้การใช้ชีวิตประจำวัน ($\bar{x} = 4.21$, $SD=0.64$) การออกกำลังกาย ($\bar{x} = 4.32$, $SD=0.68$) การรับประทานอาหารเปลี่ยนแปลงไป ($\bar{x} = 4.27$, $SD=0.60$) และมีการรับรู้ข่าวสารโดยมีการตื่นตัวในเปิดรับข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับโรค COVID-19 จากเพชบุ๊ค ทวิตเตอร์ ยูทูป อินสตาแกรม เว็บไซต์แอปพลิเคชันมากที่สุด ($\bar{x} = 4.17$, $SD= 0.87$)



ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผลของระดับระดับระดับความวิตกกังวล ระดับผลกระทบด้านเศรษฐกิจ ระดับผลกระทบด้านสังคมและระดับการรับรู้ข่าวสารในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ (n=261)

ตัวแปร	\bar{x}	SD	ระดับ
ความวิตกกังวล	4.08	0.44	มาก
- การเรียน	4.09	0.49	มาก
- การเงิน	4.06	0.59	มาก
ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ	3.73	0.65	มาก
ผลกระทบด้านสังคม	4.16	0.40	มาก
การรับรู้ข่าวสาร	3.81	0.56	มาก

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของผลกระทบด้านเศรษฐกิจ ผลกระทบด้านสังคม และการรับรู้ข่าวสารต่อความวิตกกังวลในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรอิสระร่วมกันทำนายตัวแปรตามได้ ซึ่งตัวแปรที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลมากที่สุดคือ ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ รองลงมาคือ การรับรู้ข่าวสาร และผลกระทบด้านสังคม ตามลำดับ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.001 และตัวแปรอิสระได้แก่ ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ ผลกระทบด้านสังคม และการรับรู้ข่าวสาร สามารถอธิบายความผันแปรตามได้ร้อยละ 58.50 ($R^2 = 0.585$) เมื่อพบว่า ตัวแปรอิสระใดส่งผลต่อตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแล้ว คณะผู้วิจัยจึงนำค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุของตัวแปรอิสระแต่ละตัวที่ส่งผลต่อตัวแปรตามมาสร้างเป็นสมการพยากรณ์ในรูปแบบมาตรฐาน ได้ดังสมการดังนี้ ความวิตกกังวล = 0.377 ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ + 0.347 การรับรู้ข่าวสาร + 0.175 ผลกระทบด้านสังคม ซึ่งหมายถึงถ้านักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีการรับรู้ข่าวสาร มีผลกระทบด้านเศรษฐกิจ การรับรู้ข่าวสาร ผลกระทบด้านสังคม เท่ากับ 1 หน่วย จะเกิดความวิตกกังวลเพิ่มขึ้นเท่ากับ 0.377, 0.347, 0.175 หน่วยตามลำดับ ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุโดยใช้วิธี stepwise เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของผลกระทบด้านเศรษฐกิจ ผลกระทบด้านสังคม และการรับรู้ข่าวสารต่อความวิตกกังวลในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ (n=261)

ตัวแปร	Unstandardized		Standardized		Collinearity	
	Coefficients		Coefficients		Statistics	
	B	Std. Error	Beta	t	p-value	Tolerance VIF
Constant (ค่าคงที่)	1.106	0.200		5.520	<0.001	
การรับรู้ข่าวสาร	0.291	0.048	0.347	6.108	<0.001*	0.501 1.997
ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ	0.271	0.039	0.377	6.939	<0.001*	0.547 1.828
ผลกระทบด้านสังคม	0.206	0.056	0.175	3.701	<0.001*	0.722 1.385

R = 0.765; R² = 0.585; F = 121.001, p=0.000; *p < 0.05

สรุปและอภิปรายผล

จากผลการวิจัยพบว่า ความวิตกกังวลในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติอยู่ในระดับมาก อาจเนื่องจากมีสถานการณ์ที่เป็นผลกระทบตามมาจากการระบาดของโรค COVID-19 ได้แก่ การชะงักงันของเศรษฐกิจการค้า การทำงานผลิต และอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมต่อเนื่อง โรงแรม ร้านอาหาร รวมไปถึงการผลิตในภาคอุตสาหกรรม ครอบครัวไม่สามารถทำงานหาเลี้ยงชีพแบบปกติได้ ธุรกิจจำนวนมากต้องหยุดกิจการ หรือทำได้ไม่เต็มประสิทธิภาพ จนทำให้ขาดรายได้มาจุนเจือครอบครัว สินค้ามีราคาแพง⁽²⁰⁾ รวมถึงเกิดวิถีชีวิตปกติแบบใหม่ (New Normal) ที่ต้องเว้นระยะห่าง ดูแลสุขอนามัยของตนเองอย่างเข้มงวด การสั่งปิดพื้นที่เสี่ยงและการปิดสถานศึกษา การเปิดรับสื่อเกี่ยวกับโควิด 19 ในระดับสูงมาก⁽²¹⁾ สิ่งเหล่านี้ทำให้นักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีความวิตกกังวลมาก ประกอบกับกำลังใกล้สำเร็จการศึกษา นอกจากนี้ ข้อค้นพบของการศึกษา พบว่า นักศึกษามีความวิตกกังวลมากที่สุดเกี่ยวกับการได้งานทำหลังจบการศึกษาว่าจะมีงานทำหรือไม่ และรู้สึกวิตกกังวลในการฝึกงานว่าจะครบตามระยะเวลาที่กำหนดหรือไม่ ความวิตกกังวลดังกล่าวเรียกว่า ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ (State anxiety) ซึ่งเกิดขึ้นในเวลาที่มีสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งเกิดขึ้น เมื่อมีสถานการณ์ต่าง ๆ เข้ามากระทบและมีแนวโน้มว่าจะทำให้เกิดอันตรายหรือคุกคามต่อบุคคล เป็นลักษณะที่เกิดขึ้นชั่วคราว ทำให้บุคคลนั้นเกิดความรู้สึกตึงเครียดไม่มีความสุข หวาดหวั่น กระวนกระวาย ลักษณะอารมณ์ สรีระและพฤติกรรมที่โต้ตอบความวิตกกังวลขณะเผชิญจะสังเกตเห็นได้ ความรุนแรงและระยะเวลาที่เกิดความวิตกกังวลจะแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคลซึ่งขึ้นอยู่กับบุคลิกภาพการเรียนรู้และประสบการณ์ในอดีตของแต่ละบุคคล⁽²²⁾

ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ จากผลการวิจัยพบว่า ส่งผลต่อความวิตกกังวลในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มากที่สุด อาจเนื่องจากนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ส่วนใหญ่ในช่วงโรค COVID-19 ระบาดได้เงินทุนเรียนจากครอบครัวเป็นหลัก ซึ่งครอบครัวได้รับผลกระทบจากการระบาดของโรคทำให้การออมลดลง สภาพการเงินของครอบครัวไม่มั่นคงจึงทำให้เกิดความวิตกกังวลขึ้น นอกจากนี้ การแพร่ระบาดระลอกใหม่ของโรคโควิด-19 ที่เริ่มทวีความรุนแรงนับตั้งแต่เดือนเมษายน 2564 และยังคงมีความยืดเยื้อท่ามกลางการกลายพันธุ์ของไวรัสที่ทำให้เชื่อสามารถแพร่ระบาดได้รวดเร็วและเป็นวงกว้างมากขึ้น ทำให้ภาครัฐต้องมีการดำเนินมาตรการควบคุมการแพร่ระบาดอย่างเข้มงวดในหลายพื้นที่จนส่งผลให้กิจกรรมทางเศรษฐกิจต่างๆ และการใช้จ่ายภายในประเทศยังมีข้อจำกัดในการขยายตัวส่งผลกระทบต่อสภาพการเงินของนักศึกษาและครอบครัวจนเกิดความวิตกกังวล⁽²³⁾ จากข้อค้นพบยังสอดคล้องกับการศึกษาที่ผ่านมา⁽⁸⁾ ที่พบว่า ปัจจัยผลกระทบทางเศรษฐกิจเกี่ยวกับความไม่พร้อมทางการเงินของนักศึกษาเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดความวิตกกังวลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 (OR = 2.920; CI = 1.910 -3.540) และพบว่ารายได้ของครอบครัวซึ่งเป็นผลกระทบทางเศรษฐกิจจากการแพร่ระบาดของโรคโควิดเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดความวิตกกังวลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (OR = 2.860; CI = 1.600-5.140)⁽⁹⁾

ผลกระทบด้านสังคม จากผลการวิจัยพบว่า ส่งผลต่อความวิตกกังวลในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 อาจเนื่องจากการแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการดำเนินชีวิต ความเป็นอยู่ร่วมกับผู้อื่น การทำกิจกรรมทางวัฒนธรรม ประเพณี กิจกรรมทางสังคม การศึกษาและการเรียนรู้ การเฉลิมฉลองเทศกาลต่าง ๆ การประกอบพิธีกรรมทางศาสนา การเว้นระยะห่าง เกิดวิถีชีวิตแบบใหม่ เกิดการปรับการเรียนรู้อของสถาบันการศึกษาให้ก้าวเข้าสู่ความเป็น New normal schools ซึ่งส่งผลทำให้นักศึกษามีความวิตกกังวลมาก⁽²⁴⁾ นอกจากนี้ จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า การเดินทางไปในสถานที่ต่าง ๆ ของนักศึกษาต้องใช้ความระมัดระวังมากยิ่งขึ้น ทำให้นักศึกษาต้องดูแลสุขภาพของตนเองและครอบครัวมากยิ่งขึ้น การไปเรียน ไปทำงานทำได้ไม่สะดวก ทำให้การใช้ชีวิตประจำวัน การออกกำลังกาย การรับประทานอาหารเปลี่ยนแปลงไป อาจทำให้นักศึกษามีความวิตกกังวลมาก และข้อค้นพบจากการศึกษายังสอดคล้องกับงานวิจัยที่ผ่านมา⁽¹²⁾ ซึ่งพบว่า การเว้นระยะห่างเป็นผลกระทบทางสังคมจากการระบาดของโรค COVID-19 ส่งผลต่อความวิตกกังวลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($\beta=0.17, p < 0.001$)



การรับรู้ข่าวสาร จากผลการวิจัยพบว่า ส่งผลต่อความวิตกกังวลในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 อาจเนื่องจากสื่อมีบทบาทสำคัญในสังคมไทยในการนำเสนอข้อมูลข่าวสาร และความคิดเห็น อย่างไรก็ตามสาระในการนำเสนอของสื่อ นอกจากจะเป็นการนำเสนอข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นแล้ว สื่อบางแหล่งหรือบางช่องทางมีลักษณะ การนำเสนอข่าวสารที่แอบแฝงในลักษณะชวนเชื่อหรือชักจูงให้เชื่อผ่านการนำเสนอข่าวสารที่เลือกเน้นบางประเด็น หรือหัวข้อมารายงานข่าว จึงย่อมส่งผลต่อผู้รับสารหรือมวลชนก็จะตระหนักถึงสาระสำคัญของหัวข้อหรือปัญหานั้นมากยิ่งขึ้นตามไปด้วย⁽²⁵⁾ โดยเฉพาะการนำเสนอผ่าน Social Media ประชาชนเข้าถึงได้จำนวนมาก การเปิดรับสื่อเกี่ยวกับ COVID-19 ในภาพรวมมีการเปิดรับสื่อในระดับสูงมาก อาจเป็นเพราะสถานการณ์ปัจจุบันเป็นช่วงเวลาที่เกิดการระบาดของโรคอย่างกว้างขวางทั้งในประเทศไทยและทั่วโลก⁽²¹⁾ และจากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีการตื่นตัวในเปิดรับข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับโรค โควิด 19 จากเพชชุกวิทเตอร์ ยูทูป อินสตาแกรม เว็บไซต์แอปพลิเคชันมาก เพื่อป้องกันตนเองให้รอดพ้นจากการระบาดและเมื่อเกิดการรับสื่อได้ง่ายตามช่องทางต่างๆ จึงส่งผลต่อความวิตกกังวลของนักศึกษา ข้อค้นพบจากการศึกษายังสอดคล้องกับงานวิจัยที่ผ่านมา⁽¹⁰⁾ ซึ่งพบว่า การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการป้องกันการติดเชื้อ การปรับเปลี่ยนชีวิตช่วงระบาด การหยุดงานและปิดเรียน ข่าวการวิเคราะห์การแพร่ระบาด ส่งผลต่อความวิตกกังวลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ($\beta = -0.13, \beta = 0.12, \beta = 0.08, \beta = -0.08, \beta = -0.08$ ตามลำดับ) และการรับรู้ข่าวสารทางสื่อสังคมออนไลน์มีผลต่อความวิตกกังวลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ($b = 0.26, p < 0.001$)⁽¹¹⁾

ข้อเสนอแนะ

1. มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรตินำข้อค้นพบจากการศึกษาครั้งนี้ไปเป็นแนวทางสนับสนุน ช่วยเหลือให้ข้อมูล เพื่อลดผลกระทบค่าใช้จ่าย การใช้ชีวิตที่ต้องระมัดระวังการติดเชื้อมากขึ้นแก่นักศึกษา โดยเฉพาะการเลือกเปิดรับข่าวสารมากขึ้นของนักศึกษา เนื่องจากผลการศึกษานี้พบว่า ผลกระทบทางเศรษฐกิจจากการแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ส่งผลต่อความวิตกกังวลของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มากที่สุด

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป ควรวิจัยในรูปแบบโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุความวิตกกังวลในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค COVID-19 โดยเพิ่มตัวแปรอิสระที่เป็นปัจจัยอื่นๆที่ส่งผลต่อความวิตกกังวล นักศึกษาชั้นปีที่ 4 เช่น ต้นทุนทางจิตวิทยา ประกอบด้วย ความหวังในการนำตนไปสู่การป้องกันการติดเชื้อได้สำเร็จ ความเชื่อมั่นในตนเอง การกล้าเผชิญอุปสรรค⁽¹¹⁾ ว่ามีผลต่อความวิตกกังวลการแพร่ระบาดของโรค COVID-19 หรือไม่ เพราะการศึกษานี้พบว่าตัวแปรอิสระอธิบายตัวแปรความวิตกกังวลได้ร้อยละ 58.5 ($R^2=0.585$) และศึกษาในกลุ่มประชากรที่กว้างขึ้น เช่น ศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชนทั้งหมดในประเทศไทย หรือศึกษาในนักศึกษาทุกชั้นปี เพื่อให้ได้ข้อค้นพบเพิ่มเติม



เอกสารอ้างอิง

1. กรมควบคุมโรค. สถานการณ์โรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) มาตรการสาธารณสุข และปัญหาอุปสรรคการป้องกันควบคุมโรคในผู้เดินทาง [อินเทอร์เน็ต]. 2564 [เข้าถึงเมื่อ 18 สิงหาคม 2564]. เข้าถึงได้จาก: <https://ddc.moph.go.th/uploads/files/2017420210820025238.pdf>
2. อภิสมัย ศรีรังสรรค์. จิตแพทย์แนะ จัดการความเครียดรับมือ COVID-19 ไม่ให้ป่วยใจ [อินเทอร์เน็ต]. 2564 [เข้าถึงเมื่อ 18 สิงหาคม 2564]. เข้าถึงได้จาก: <https://www.bangkokhospital.com/content/psychiatric-guidance-on-stress-management-trading-covid-19>
3. ศูนย์วิจัยและสนับสนุนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน. สำรวจผลกระทบของโควิด-19 ต่อสุขภาพจิตของคนไทยใน 1 ปีที่ผ่านมา เพื่อดูแลสุขภาพจิตใจกันให้มากขึ้นในปี 2564 [อินเทอร์เน็ต]. 2564 [เข้าถึงเมื่อ 20 สิงหาคม 2564]. เข้าถึงได้จาก: <https://www.sdgmovement.com/2021/01/13/sdg-updates-impact-covid-19-mental-health/>
4. ธนาคารแห่งประเทศไทย. ผลกระทบโควิด 19 ต่อตลาดแรงงานไทย [อินเทอร์เน็ต]. 2564 [เข้าถึงเมื่อ 25 สิงหาคม 2564]. เข้าถึงได้จาก: https://www.bot.or.th/Thai/ResearchAndPublications/articles/Pages/Article_12Oct2020.aspx
5. เตือน ทองแก้ว. การออกแบบการศึกษาในชีวิตวิถีใหม่: ผลกระทบจากการแพร่ระบาด COVID-19. ว. ครูสภาวิทยากร 2563;1(2):1-10.
6. อภิญา อิงอาจ, ณิชพร กาญจนภูมิ, พรพรรณ เขยจิตร. ความกังวลในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี. ว. บริหารธุรกิจเทคโนโลยีมหานคร 2563;17(2):94-113.
7. Lader M, Marks I. Clinical anxiety. New York: Grune and Stratton. Inc; 1971.
8. Dhar BK, Ayithey KF, Sarkar SM. Impact of COVID-19 on psychology among the university students. J Global Challenges [internet]. 2020 [cited 2021 Sep 2]; 11(4):1-5. Available from: <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/epdf/10.1002/gch2.202000038>
9. Aylie NS, Mekonen MA, Mekuria RM. The psychological impacts of COVID-19 pandemic among university students in Bench-Sheko zone, South-west Ethiopia: a community-based cross-sectional study. Psychol Res Behav Manag [internet]. 2020 [cited 2021 Sep 3];13:813-821. Available from: <https://doi.org/10.2147/PRBM.S275593>
10. Liu M, Zhang H, Huang H. Media exposure to COVID-19 information, risk perception, social and geographical proximity, and self-rated anxiety in China. BMC Public Health [internet]. 2020 [cited 2021 Sep 3];20(1649):2-8. Available from: <https://doi.org/10.1186/s12889-020-09761-8>
11. Jiang Y. Problematic social media usage and anxiety among university students during the COVID-19 pandemic: the mediating role of psychological capital and the moderating role of academic burnout. Frontiers in Psychology [internet]. 2021 [cited 2021 Sep 10];12(76):1-12. Available from: <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2021.612007>
12. Zheng L, Miao M, Lim J, Li M, Nie S, Zhang X. Is lockdown bad for social anxiety in COVID-19 regions?: a national study in the SOR perspective. Int J Environ Res Public Health [internet]. 2020 [cited 2021 Sep 11]; 17(12):1-12. Available from: <https://doi.org/10.3390/ijerph17124561>



13. สำนักทะเบียนและประมวลผล มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ. สถิติจำนวนนักศึกษามหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ จำแนกตามคณะ/สาขาวิชา/ชั้นปี ประจำปีการศึกษา 2564 [อินเทอร์เน็ต]. 2564 [เข้าถึงเมื่อ 20 กันยายน 2564]. เข้าถึงได้จาก: <https://gradeonline.hcu.ac.th/modules.php?name=ozaki6>
14. อรุณ จิรวัดพัฒนกุล. สถิติวิทยาศาสตร์สุขภาพเพื่อการวิจัย. กรุงเทพมหานคร: วิทย์พัฒนา; 2558.
15. สุพัตรา รุ่งรัตน์, ชูลพิภรณ์ มาโซ, ยุทธนา กาเต็ม. ผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคมจากสถานการณ์โควิด-19 ของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองยะลา จังหวัดยะลา. [วิทยานิพนธ์]. ยะลา: มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา; 2563.
16. เสกสรร สายสีสอด. พฤติกรรมการเปิดรับข้อมูลข่าวสารและความตระหนักรู้ของนักเรียนนักศึกษา จังหวัดอุดรธานี ในช่วงไวรัสโควิด-19 ระบาด. ว. วไลยอลงกรณ์ปริทัศน์ (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์) 2564;11(1):13-25.
17. ธานินทร์ ศิลป์จารุ. การวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS และ AMOS. พิมพ์ครั้งที่ 18. นนทบุรี: เอส.อาร์.พรินติ้ง แมสโปรดักส์; 2563.
18. ปัทมา สุพรรณกุล. สถิติประยุกต์สำหรับงานวิจัยด้านสาธารณสุข. พิมพ์ครั้งที่ 2. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร; 2563.
19. ธัญธัญ วงศ์สายเชื้อ. สถิติพรรณนา ข้อมูลแจกแจงไม่ปกติ จะแก้ความเบ้และความโด่งอย่างไร [อินเทอร์เน็ต]. นครปฐม: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน; 2562 [เข้าถึงเมื่อ 13 พฤศจิกายน 2564]; เข้าถึงได้จาก: <https://bit.ly/3FqRBOw>
20. ยง ภู่วรรณ. ผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจ การค้า การทำงาน [อินเทอร์เน็ต]. 2563 [เข้าถึงเมื่อ 21 สิงหาคม 2564]. เข้าถึงได้จาก: <https://learningcovid.ku.ac.th/course/?c=7&l=2>
21. กรมควบคุมโรค. การพัฒนาชีวิตวิถีใหม่ (New Normal) ประเทศไทย [อินเทอร์เน็ต]. 2563 [เข้าถึงเมื่อ 25 สิงหาคม 2564]. เข้าถึงได้จาก: <https://ddc.moph.go.th/dcd/news.php?news=13519&deptcode=>
22. นงคินุช แนงแก้ว. ความเครียด ความวิตกกังวล และการพยาบาลผู้ป่วยโรคกล้ามเนื้อหัวใจตายเฉียบพลันในหอผู้ป่วยวิกฤตโรคหัวใจ. ว. ศิริราช 2560;10(2):103-108.
23. กองยุทธศาสตร์และการวางแผนเศรษฐกิจมหภาค. โควิด-19 กับการพัฒนาเศรษฐกิจไทย. ว. เศรษฐกิจและสังคม 2563;57(2):36-51.
24. กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม. มาตรการด้านการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรมเพื่อรองรับการฟื้นฟูและปรับโครงสร้างเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ. กรุงเทพฯ: สำนักงานสภานโยบายการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรมแห่งชาติ; 2563.
25. ศูนย์ต่อต้านข่าวปลอม ประเทศไทย. ข่าวปลอม อย่าแชร์! พ.ร.ก. ฉุกเฉินฯ ทำให้ประเทศไทยมีข้อบังคับการสื่อสารใหม่ [อินเทอร์เน็ต]. 2564 [เข้าถึงเมื่อ 25 ตุลาคม 2564]. เข้าถึงได้จาก: <https://bit.ly/3HN9DeL>